

İklim Bayraktar

RIZASI YOK

BİR KERE DEN
ÇOK ŞEY OLUR!

DESTEK YAYINLARI: 1788

ARAŐTIRMA: 399

İKLİM BAYRAKTAR / RIZASI YOK-BİR KEREDEN ÇOK ŞEY OLUR!

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon DıŐ Tic. A.Ő.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AkŐun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşovalı-İŐil İlgit ŐimŐek

Destek Yayınları: Ağustos 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-958-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 NiŐantaŐı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

İklim Bayraktar

RIZASI YOK

BİR KEREDEN
ÇOK ŞEY OLUR!

“HEPSİ BİZİM ÇOCUKLARIMIZDI!”

İÇİNDEKİLER

BAŞLAMADAN / 7

TEŞEKKÜRLER / 19

ZAHİT

“Babaannem mi daha çok zarar verdi yoksa Kuran kursundaki tecavüzler mi bilemiyorum!” / 21

SİNAN

“Abimin yaptığının tecavüz olduğunu ancak büyüdüğümde anladım!” / 87

HAYDAR

“Köyde otuz yedi kişi oyuncak etti beni!” / 111

HALİM

“Bana tecavüz edeni arabaya aldık تنها bir yere gittik...” / 131

SÜLEYMAN

“Tecavüzü söylesem bir de üstüne dayak yerdim!” / 153

SEMA

“Halamla yatağa çırılçıplak girmiştik!” / 167

ADİLE/AHMET

“Dedemin tecavüzü bile dayaktan iyiydi!” / 191

HİKMET

“Amcamın oğlu, hepinizi öldürürüm, ses etme dedi!” / 221

BAŞLAMADAN

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, cinsel istismar mağduru 119 çocuk ve genç, 87 mağdur ebeveyni ile yüzlerce saat görüşmenin sonucu yazıldı. Bütün bu hikâyeleri dinlemek ve dinlediklerimi kendi duygularımı göz ardı ederek olduğu gibi aktarmaya çalışmak hiç kolay olmadı. Okuyacaklarınız defalarca yazıldı ve silindi, görüşmeler sırasında yaşadığımız duygusal kırılmalar, hikâye sahiplerinin fedakârlıkla gösterdikleri cesaretin biçimi bu sayfalara aktarılamadı. Bir gazeteci düsturuyla hareket ederek kendi hislerimi katmadan, yorumu sizlere bırakmaya çalıştım.

2011 yılının şubat ayında üzerinde çalıştığım bir haber için cinsel istismara uğramış birkaç çocuk ve gençle görüştim. Öğrendiklerim karşısında yaşadığım üzüntüyü ve dehşeti ifade etmem çok zor. Bütün bu duyduklarımı kamuoyunun öğrenmesi, yetkililerin harekete geçmesi ve bu çocukların kaderlerine teslim edilmemesi için çalışmaya başladım. Araştırmalarım derinleştirdikçe düşündüğümden çok daha zor bir meselenin içine düştüğümü anladım. Sadece mağdurlarla değil aileleriyle de görüştim.

En sonunda mağdur çocuklar, gençler ve aileleriyle bir kitap kafede toplandık. Ancak her hikâyenin başka bir hikâyeyi peşine takıp getireceğini hesaba katmamıştım. Küçük bir kitap kafeye sığmakta zorlanacak kadar kalabalık bir grup olduk. Gençler varlıklarından haberdar bile olmadığım ve ulaşmamın

çok zor olduğu başka mağdurları da getirmişlerdi. Benim için duygusal yükü çok ağır olan bu görüşme boyunca bana iki psikolog ve yazdığım haber sitesinin Ankara temsilcisi rahmetli Mümtaz İdil de eşlik etti. Bütün görüşmeleri ses kaydı eşliğinde yaptık, ilk defa tanıştıklarım dahil olmak üzere herkesle hem baş başa hem de gruplar halinde görüştük. Haber olarak yazmayı planladığımız konu düşündüğümüzden çok daha büyük bir noktaya taşınınca yazı dizisi yapma kararı aldık.

Buluşmamızdan haberdar olan ancak korktuğu için gelemeyen on yedi yaşında bir çocuk aynı günün gecesinde ankesörlü bir telefonda bana ulaştı. Bu çocuk birkaç gün önce kaldığı yurttan hocasının tecavüzüne uğramıştı. Uyuduğu sırada hocası odasına girerek çocuğa tecavüz etmiş, bu yaptığı yetmezmiş gibi bir de çocuktan helallik istemişti: “Aramızda bir şeyler yaşandı, hakkını helal et!”

Özellikle bu cümlenin yaşattığı şoku atlatır atlatmaz, çocuğun da müsaadesiyle haberi tüm detaylarıyla yazdım ve yayımlanması için gönderdim. Bu berbat haberi hemen yapacak ve suç duyurusunda bulunacaktık. Ama hiç hesap etmediğim şeyler vardı.

Haberin yayımlanacağı günün sabahı polisler evime geldi, dokuz saat boyunca evim kalabalık bir polis grubu tarafından didik didik arandı ve gözaltına alındım. Dönemin moda davası Ergenekon kapsamında savcıların “terör örgütüne üye olmak, halkı kin ve nefrete sürüklemek” suçlaması ve 17 yıl ceza istemiyle yargılandığım bir dava sürecine girdim. Tabii ki aynı suçlamalarla yargılanan tek kişi ben değildim. Haberciler haber oldu, bu haberler de ülke gündemine türlü senaryolar ve mensetsiz suçlamalarla oturdu. Ödenecek bedelden payıma düşen bu olmuştur.

Tecavüz mağduru çocukları kamuoyuna duyurmak amacıyla çıktığım yolda bir sürü saçma ve gerçekdışı iddiayla yine

kamuoyu önünde cezalandırıldım. Bu süreçte en üzüldüğüm şey ise tecavüz mağduru çocuğun, kaldığı yurt tarafından üniversite eğitimi yok sayılarak doğuda yaşayan ailesine teslim edilmesi ve yaşadıklarını bana anlattığı için ailesi tarafından cezalandırılması oldu. Çocukla iletişime vesile olan psikolog da cezalandırıldı, başka bir şehre sürüldü, türlü soruşturmalar gördü. Kısacası o dönemde bu yazı dizisi kapsamında benimle temasa geçen herkes payına düşeni aldı. Bir de bunun vicdan yükü eklendi üstüme.

Burnumu, hiç kimsenin ortaya çıkmasını istemediği sırlarla dolu o çukura sokmuştum bir kere. Konuyla alakalı telefon dinlemesine takılan görüşme “tape”leri önüme kondu ama konu emniyet ve savcılık dışına çıkmadı, kamuoyunun haberi olmadı. Gözaltına alınmamın ve OdaTV davasında yargılanmamın gerçek sebebi yok sayıldı. Beş saate yakın süren sorguda, bana yöneltilen yetmiş küsur soruyu ve cevabını içeren resmi sorgulama tutanağında, tecavüze konu olan çocuklar ve ailelerle ilgili sordukları sorular ve o sorulara verdiğim cevaplar yoktu. Dosyama konmayan diğer “tape”lerim gibi bunlar da buhar olmuşlardı...

Çocukların birkaçı cemaat yurtlarında kalıyordu, birkaçının ailesinin de cemaatle bağlantıları varmış. Dava yıllarca sürdü, “suç unsuru bulunamadığı” için de beraatla sonuçlandı. O günler geride müthiş ağır deneyimler ve büyük gerçekler bırakarak geçti, gitti. Kötüler kötülük yapmayı sürdürdü, iyiler onlar kadar cesur olmadığı için ne yazık ki çocuk tacizleri ve tecavüzleri gündemden hiç eksik olmadı. Yargılama, linç edilme ve türlü trajikomik olaylara maruz kaldığım yıllar bir şekilde geçti ama o çocukların sözleri mih gibi aklımda çakılı kaldı. Onların derdine zerre merhem olmadım. O annelere söz vermiştim; seslerini, acılarını duyuracaktım ama yapamadım, yaptırma-dılar! Hayatıma kaldığım yerden devam etmem de mümkün

değildi. Ben de bir gün verdiğim sözü tutacağım umuduna tutunarak araştırmaya devam ettim. Bu kitap, öncelikle peşini hiç bırakmadığım o çocuklara ve annelere verdiğim sözü tutmak için yazıldı.

“Yazın İklim Hanım, çocuğuma neler neler etmişler de gıkmı çıkaramadım. Babası olacak o kör olası kocam şikâyet etmemize izin vermedi, neymiş, kol kırılır yen içinde kalırmış!” diyerek ağlamıştı biri. Bir diğer anne, “O da bir şey mi, bağlı bulunduğumuz cemaat bizi dışladı, çocuğumuzun hakkını arayamadık, dini kötü göstermek, dinsizlere koz vermek olurmuş, çocuğumuzun tecavüze uğradığını devlete anlatır, şikâyet edersek zinhar cehennemlik olurmuşuz!” demişti. Bir başka mağdur aile ise, “Anlatın insanlara ne olur; biz her şeyi göze aldık, şikâyetçi olduk ama polisler ve Aile Bakanlığı’ndan gelen yetkili uzmanlar hatta Diyanet mensupları bile şikâyetimizi işleme koyacağına, türlü fetvalar, türlü akıllar vererek, bir nevi bizi güzelce caydırdılar” diye anlatmıştı. Bu ve benzer cümleleri kuran ailelerin sesi neredeyse her gün kulağımdaydı, uyku-larım kâbuslarla bölünüyordu. Bu coğrafyada istismar edildiği halde muhatabını şikâyet etmeyen/edemeyen, başına gelenlerin adli vakaya dönüşmediği çocuk sayısı tahminimizden çok fazla. İtiraz edenler de “istisna, münferit” diyerek geçiştirilmiş, din ve çevre baskısı faktörleri kullanılarak tatlı tatlı ikna edilmişlerdi.

Bazı çocuklar tecavüzcünün sadece kurumdan uzaklaştırılarak ya da en fazla tartaklanarak cezalandırıldığına şahit olmuşlardı. “Devlet hakkımızı aramadı, ailemiz sineye çekti, bize bunu yapanlar hep cezasız kaldı, ailemiz bizi sevmedi, bize değil kötülere inandılar, onları korudular.” Bu ve buna benzer bir sürü kalp dağlayıcı sitem duydum. Onlar sadece çocuktular; hayatları mahvedilen, yardım bekleyen, korunması gereken çocuklar! Benim için en dayanılmaz kısmı; yıllar

önce anlatılanlarla yıllar sonra bu kitabın yazılma sürecinde dinlediklerimin neredeyse aynı olmasıydı. Yaşayanların adı değişiyordu ama yaşanan acı ve rezillik değişmiyordu.

Hayatımın her döneminde bu coğrafyanın kederli kaderi sayılan cinsel istismarı ben de yaşadım. Tacizin pek çok türüne defalarca şahitlik ettim. “Ben hiç yaşamadım” diyebilecek kadın sayısının çok az olduğuna da eminim. Kendimi bildim bileli de bu konuda mücadele etmeyi görev haline getirdim. Her ortamda küçük bir fırsatı bile değerlendirip konuyu cinsel şiddete, mobbinge, tacize ve tecavüze getirip sordum. Anladım ki kadına, çocuğa, hayvana şiddet ve cinsel istismar başlıklı kocaman bir sorunumuz vardı ama en çok görmezden gelinen sorunumuz da buydu. Failler yerine bu konuda ağzını açma cesareti gösterenler susturuluyor, haberi yapan gazeteciler ceza alıyor, mağdurlar tacizcilerine tazminat ödemek zorunda bile bırakılıyordu. Adalet kavramı tecelli etmeyi bir türlü beceremedi ama aklınıza gelebilecek ne kadar iğrenç ve haksız hadise varsa yaşandı, yaşanmaya da devam ediyor. Anladım ki insanın insana yapabileceği kötülüğün sınırı yok!

Yıllar önce tecavüze uğramış çocukların anlattıkları buzdüğünün sadece görünen küçük bir kısmıydı. Pek çoklarının sandığı gibi cinsel istismar sadece “kadın” meselesi de değildi.

Tecavüz sadece kadına yapılır ön kabulüyle sustuğumuz geçmiş yılları hesaba katınca, tecavüzün son yıllarda çocuğa hatta bebeğe kadar indiğine şaşırılmamak gerek. Her türlü istismarın kadın hayatı ve psikolojisinin üzerinde bıraktığı etkileri bire bir bilen biri olarak merak ettim; erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü bu ülkede, sırf “erkek” diye çeşitli önceliklerle, şişirilmiş haklarla, doğduğundan beri egosu yüceltilen “erkek kısmı”nın tecavüze uğradığında neler hissedeceğini ve nasıl etkileneceğini düşünüp durdum ve araştırdım. Birçok uzmandan yardım aldım. Kayıtlara geçen şikâyetler ve iddialardan, resmi

dava dosyasına giren ifadelerden ve istatistiki bilgilerden faydalandım. Orası da işin bambaşka bir boyutu.

Yola çıktığımda öğrendiklerimin duygu dünyamı nasıl etkileyeceğini henüz anlayamamıştım. Dinlediklerimi kaldırabilmek için henüz antidepresan ve terapi desteği almıyordum. Bu meseleler de günümüzde olduğu kadar konuşulur hale gelmemişti. Sonrasında sosyal medyanın hayatımızın merkezine oturmasıyla artık pek çok gerçek saklanamaz olmuştu. Yıllar önce beni susturdıkları kadar kolay olmuyordu artık olan biteni örtbas etmek. Neredeyse her ay türlü türlü cinsel istismar haberleri önümüze düşmeye başladı. Üzerimdeki vicdani ağırlık arttıkça arttı.

Çaresiz anneler artık onlara mikrofon uzatan birkaç cesur haberciye olanları tüm açıklığıyla anlatıyor, çocuğunun uğradığı tecavüzü saklamıyor, şikâyetçi oluyor hatta Aile Bakanlığı'ndan ve bilhassa ismini anarak Diyanet İşleri başkanından hesap soruyordu. Ama çok uzun zamandır adaletin kılıcı olmayı başaramayan yargı sistemi, pençesine düşen mağdurların içine su serpecek adil kararları alamadı. Kimi iyi halden indirim aldı, kimileri, "Bana komplo kuruldu" dedi, suçlamaları düşürüldü. Mağdurlar tekrar tekrar mağdur edildi.

Görmezden, duymazdan gelinmek yeterince berbat değilmiş gibi daha korkunç şeyler de işittik. "Bir kereden bir şey olmaz!" "Küçüğün rızası varmış!" gibi savunmalar havada uçtu. Sonrasında; toplu tecavüz vakaları, cemaat evlerinde kafası kesilenler ve yurtlarda diri diri yanan, altı yaşında evlendirilen çocukların haberleri peşi sıra geldi ama nafile; bu ülke çocuklarını yeterince koruyamıyordu! Hatta bu ülkenin kendi çocuklarını sevdiğinden bile şüphelendiğim bir noktadaydım. Sesini duymadığımız, çığılığına yetmediğimiz çok fazla çocuk vardı.

İnsanların tepkilerini ölçmek için pedofili, ensest, tecavüz ve ek olarak eşcinsellik konularını açtığımda gelen tepkiler özetle şöyleydi:

“Bu konu bizim gücümüzü aşar.”

“Elimizden ne gelir ki?”

“Aman sus, boş ver, sana mı kaldı?”

“Onlar düşünsün, bizim başımıza gelmez nasıl olsa.”

“Yıllarca böyle gelmiş, böyle gider, değiştiremezsin, olan sana olur.”

“Bunlar devletin çözmesi gereken sorunlar, biz ne yapabiliriz ki?”

Çoğunluk böyle düşünüyordu işte. Münferit deyip geçmezdik ama geçtik! “Bir istisna” ya da “Bir meczubun tavrı” ya da “Küçüğün rızası var, kemik yaşı büyük” gibi onlarca bahaneyle geçirildi yıllarca. Nice çocuk ve genç böyle böyle mağdur edildi. Üzerlerine bu kara etiket damga gibi yapıştırıldı, ruhlarında kaos ve acı ile yalnız bırakıldılar. Failin motivasyonu ve özellikleri değişkenlik gösterse de maktulün yarası hep derin kaldı. Tek başlarına büyümeye ve sessiz kalmaya mecbur bırakıldılar.

Bu çocuklar, biz görmezden geliyoruz diye mağdur edildikten sonra, sanıldığı gibi buharlaşıp yok olmuyorlar. Büyüyor ve topluma karışıyorlar. Maalesef toplumun anlamakta güçlük çektiği konulardan biri de bu. Mağdurun hikâyesi o gün, o saatte, o korkunç hadiseden sonra son bulmuyor aksine tam olarak orada başlıyor. Devasa travmaların üzerlerinde bıraktığı etkileri anlayamadan, kimseye anlatamadan, hayata karıştılar. Çocuk olmayı hiç deneyimlemeden, kendilerini güvende hissetmeden yanı başımızda yaşamaya çalıştılar.

Yıllar önce görüştüğüm ve istismar edilen çocuklar da büyüdü, ayakta kaldı ve hayatın içine karıştılar. Biliniz ki kimi-leri imam oldu, onların ardında saf tutup namaz kıldık; kimi ilahiyatçı oldu, dini meseleleri onlara danıştık; kimi doktor oldu, bizi muayene etti. Büyük bir kısmı öğretmen oldu, bizim onlara reva görmediğimiz çocukluğu, kendi sınıflarında

çocuklarımıza, torunlarımıza hediye ettiler, ışık oldular, her şeyden habersiz onlara teşekkür ettik. Onlarcası mühendis oluyor şimdilerde ve projeleri ödül alıyor, alkışlıyoruz. Kimileri asker oldu, güvenliğimizi sağlıyor. Çoğuyla bir yerde yolumuz kesişti ve göz göze geldik. Bir şekilde muhatap olduk, ruhumuz bile duymadı. Kimileri aşçı, kimileri psikolog, mimar, polis oluyor şimdilerde, kimileri tezgâhtar, işçi, mavi yakalı... Ama en önemlisi onlar da ebeveyn oluyor. Yeni nesilleri yetiştirecekler... Yürekerindeki yara, iyileşti mi dersiniz?

Gücü yaşadıklarını eritmeye yetmemiş, tecavüzün altında ezilmiş, boş vermiş, acısını ve öfkesini yönetememiş kısaca rehabilite olma imkânını bulamamış yüzlercesi ne oldu? Belki de hırsız, arsız, katil, tecavüzcü, uyuşturucu satıcısı ya da kullanıcısı, şiddet yanlısı, sapık gibi sıfatlarla yaftalandılar.

Bütün bu yıllar boyunca görüştüğüm mağdurların büyük kısmıyla yakınlığımı sürdürdüm. Pek çoğunun şartlarının ve yaşadıklarının yıllar içinde ruhlarına nasıl sirayet ettiğini görme imkânı buldum. Bazen onları dinlerken yaşadıkları hayat, anlattıkları olaylar gerçek mi yoksa şizofrenik bir hayal ürünü mü diye defalarca sorguladım. Anlattıklarına öyle şaşırdım ki “acabalar denizinde” boğuldum. Çevrelerini, öğretmenlerini, patronlarını hatta terapistlerini ve ailelerini irdeledim. Şüphe bırakmamak adına dedektifçilik oynadığım bile oldu. Buna rağmen peşinen söylemeliyim: Ne devlet, ne aileler; ben istisnasız çocuklardan tarafım.

Bu çocukları can kulağıyla dinlerken, onların hayatlarına şöyle bir göz gezdirip, acılarını klavyemin tuşlarına taşıyan ve günün sonunda başına gelmeyenlere şükreden, kibirli bir yabancı olmadım. Anlattıkları her kelimeyi her zerremde hissettim. Sizin okurken satırları hızlı hızlı geçeceğiniz bu hadiseleleri, ben göğsümde yumuşatıp yazdım. Yazmamın iyiliğe hizmet etmeyeceği ya da çözüm odaklı olduğunun anlaşılacağı

satırlara yer vermedim. Aksi zaten hiçbir şeye fayda sağlama-
yacağı gibi o çocukların başına dert açmaktan başka bir işe
yaramayacaktı. İnsanlar bu kitabı görmezden gelmesin, gücü
elinde tutan birtakım makamlar bu acı gerçekleri yine halının
altına süpürmesin diye istemeye istemeye çoğu yerde oto-san-
sür uygulamak zorunda kalsam da genel olarak kendilerini ce-
sur ifade etmelerine alan açmaya gayret ettim.

Salt mahkemeye intikal etmiş, kamuya ve medyaya açık
dava dosyalarından okunup yazılmadı bu kitap. Aile içi ensest,
taciz veya tecavüze uğrayan ya da otoriter ve baskıcı anne ile il-
gisiz, yok hükmündeki babaların yetiştirdiği çocuklarla da bire
bir konuştum.

Asosyal, takıntılı, hayata küsen, çoğu kişilik bozukluğuna
sahip çocukların gerçek yaşamlarını sizlerle paylaştım. Çoğu-
nun içine doğduğu aile ve yaşam şartları çok sıkıntılıyken, üze-
rine bir de istismar eklendiğinde bunu bir kader olarak kabulle-
nip; şizofreni, psikopati, çoklu kişilik bozukluğu gibi baş etmesi
hayli güç birçok psikolojik sorunla birlikte yaşıyorlar. Hatta ki-
misinde cinsel kimlik karmaşasına ve depresyona yol açarken
bazılarının cinsel yönelimlerini bile belirliyor bu şartlar.

Yönelimde tercih kişiseldir, herkesin cinsel kimliğine istis-
nasız sonuna kadar saygı duyulmalı, kanunlarla da güvence al-
tına alınmalıdır. Dikkat çekmek isteyeceğim tek detay, kimlik
tercihi ne olursa olsun, gençler sağlıklı bir zihinle yaşayamaz-
larsa mutsuz olma ihtimalleri yüksektir. Herhangi bir sebeple
mağdur sıfatını üstüne giyen çocukların psikolojik sorunları
çözülmediği sürece mutsuz bireylere dönüştükleri aşikâr.

Cinsel, duygusal ve psikolojik istismar, eğitimde yaşanan
büyük sıkıntılar, mahalle baskısı, ailenin ve çevrenin sosyokül-
türel yapısı, akran zorbalığı etkilerini gözlemledim. Ama en bü-
yük rolü kuşkusuz ebeveyn tavrı oynuyordu. Acaba bu çocuk-
ları önce ailelerinden mi korumak lazım diye çok düşündüm.

Ailelerle alakalı çokça olumsuz tespitim olsa da özellikle kimi annelerin tavrı beni çok cesaretlendirdi. Kültürel bir yansıma olarak babalar, çocuklarıyla alakalı duygusal sorumlulukları annelerin üstüne yıktığı için daha pasif ve çocuklarının hayatlarından bihaber kalabiliyorlar. Ama artık anneler, en radikal ve en içedönük ortamlarda bile susmuyorlar.

Maalesef bu olaylar bütün mahalleleri sarmış vaziyette ve anneler artık her şeyin farkında, çocuklarının nerelere sürüklendiğini net biçimde görüyorlar. Din kisvesi altında başka bir boyut işgal edilse de bu sorunun tanımını laik ve muhafazakâr ayrımı üstünden yapmak istemediğimi, bunun bir çözüm aracı olmayacağını da önemle ifade etmek isterim.

Özellikle belirtmeliyim ki mağdurların travmalara bağlı psikolojik sorunları çözülünce yaşamlarında her şeyin kolaylaştığına tanık oldum. Küçük yaşlardan beri büyük bir mücadele içinde yaşayan bu gençlerin akılları ve güçleri karşısında çoğu zaman şaşkınlık ve hayranlık duydum. Ufacık yaşlarından itibaren taşıdıkları mücadelecî ruhlarıyla ülkenin geleceğine büyük katma değer sağlayacak özel çocuklar olduklarını, ellerinden profesyonelce tutulduğunda ne büyük hızla yol aldıklarını gözlemlerdim.

Bu kitap, toplum ve devlet olarak görmediğimiz, yok saydığımız, hatta varlıklarından dahi haberdar olmadığımız, dertlerine dokunamadığımız, yüreklerine değemediğimiz kayıp çocuklar ya da şansı yaver gidince küllerinden yeniden doğanlar için yazıldı... Çare bulmak umuduyla paylaşılması çok zor şeyleri dillendirebilen muhteşem gençler için...

Öte yandan marjinal, terörist, çapulcu, suçlu, eşcinsel denilen, her fırsatta tehdit görülen ve hedef gösterilen, ötekileştirilip ezilen çocukların çoğu yaşadıkları hayatları kendileri inşa etmediler. Kim bilir belki de gidecekleri yolu tayin etme hakkı daha onlar ufacıkken ellerinden alınmıştı. Şimdi de iki-

yüzlülükle dolu ahlaki standartlara uymadıkları için cezalandırıyorlar. O çocukların hepsini biz yetiştirdik. Gökten zem-bille inmediler. Çocukları gerçekten korumak isteyenler ve dahi “aileyi korumak” adına meydana çıkanlar bir adım öne gelsin de etkili çözümleri samimice konuşalım artık.

Sadece sorunların ve sonuçların konuşulduğu bu coğrafya-da, artık sebepleri ve çözümlerin konuşulma zamanıdır. Kimseyi dışarıda bırakmadan, kimsenin özgürlüğüne karışmadan, ötekileştirmeden, toplumca üzerini örttüğümüz gerçeklerle yüzleşip, ikiyüzlülüğümüzü kenara bırakıp sorunlarımızı kabul edip hep birlikte çözüm bulabilmeliyiz.

Altını çizerek söylüyorum, bu tecavüz ve her tür istismar olaylarının dinle, inançla, siyasetle, cinsiyetle, kökenle, kimlikle hiçbir alakası yok. Bütün kavramların dışında ele alınması gereken bıçak sırtı bir konu bu.

Başka çocuklar mağdur olmasın diye, geleceğimiz için ne yapacağımızı düşünmek zorundayız. Bu nedenle bilimsel ve insani bir meseleyi çözerken psikolojik ve sosyolojik yaklaşmak zorundayız. Herkesin saygı ve özveriyle inançlarını kapının dışında bırakıp oturması gerekiyor masaya; eğer çözüm gerçekten isteniyorsa. Devlet, toplum, yasalar, sivil toplum kurumları, kısacası topyekân, “biz” olarak düşünmek ve harekete geçmek zorundayız.

Tek dileğim, bu acılı, ağır hikâyelerden yükselen korkusuz seslerin doğru yerlere ulaşmasına, güçlü bir farkındalığa ve çözüm hareketine vesile olmaktır.

TEŞEKKÜRLER

Bütün bu hüznü ve kırıntı sesleri sizlere duyurabilmek adına verdiğim büyük mücadelede, içtenlikle ve cesaretle bana yaşadıkları hayatın ve kalplerinin kapılarını açan birbirinden kıymetli çocuklara, gençlere ve ailelerine sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Hayatıma kattıkları deneyimler paha biçilmez.

On iki yıl önce zor günlerimde yaptığı röportajla hayatıma ve kalbime giren ve bu kitabın yayıma hazırlanma ve özellikle yayımlanma sürecinde büyük destek sağlayan can dostum gazeteci Elif Aktuğ'a,

Çocuklarla görüştüğüm tüm zorlu süreç boyunca yaşadığım tarifsiz stresi yönetmem ve duygularımı dinginleştirmem için saatin kaç olduğuna bakmadan bana terapi desteği veren çok kıymetli dostum Psikolog, Sosyolog ve Yazar Serap Duygulu'ya,

Fedakârlığı ve desteğiyle beni her daim cesaretlendiren, dik tutan yol arkadaşım, can yoldaşım eşime,

Yıllardır yıldızlar ve haritalardan aldığı doğru reçeteleri özsezerleriyle kulağıma güvenle fısıldayan çocukluk arkadaşım, sevgili dostum Sevilay Korkmaz'a,

İletişim ve sosyal medya konularında bana yol gösteren kardeşim Hakan Er'e,